

﴿٥٠﴾ سُورَةُ الْفِيلِ FİL SÛRESİ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bu sûre-i celile, Mekke'de nâzil olmuştur. 5 âyet, 20 kelime, 96 harftir. Kâbe'yi yıkmak isteyen Ebrehe'nin, fillerle hücumunu konu edindiği için bu ad verilmiştir.

1- أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ ط

Görmedin mi Âllâh, fil sahiplerini ne yaptı?

2- أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضَلُّيلٍ ٧

Onların kötü plânlarını boşa çıkarmadı mı? ^٧فِي تَضَلُّيلٍ Dalâlette hüsrana sebep yaptı. Onların hileleri kendi başlarına felâket oldu.

3- وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ ٧

Gönderdi Âllâh عَلَيْهِمْ onların üzerine. ^٧طَيْرًا أَبَابِيلَ Ebâbil adındaki kuşlarını göndermedi mi?

4- تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ مِّنْ سِجِّيلٍ ٧

O kuşlar, onların üzerine attı ^٧بِحِجَارَةٍ bir çeşit taşları.

O taşlar da مِنْ سَجِيلٍ çamurdan pişkin, tuğladan yapılmış taşlar atıyorlardı.

فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَأْكُولٍ-5

فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَأْكُولٍ Rabbin yaptı o kavim insanlarını. Yenilmiş ekin yaprağı gibi yaptı. Hayvanların ayağı altında parçalanmış otlar gibi.

Fil vak'ası; Peygamber Sallâllâhû Aleyhivesellem efendimizin doğumlarından elli gün önce, Milâdın 570. Yılında vuku bulmuştur.

Hâdise; Habeşistan hükümdarı Necâşi Eshame'nin Yemen vâlisi, Ebrehe bin Sabâh el-Eşram Arabistan'ı hıristiyanlaştırmak hevesine düşmüştü. Bu maksatla Sana'da Kuleyş adlı büyük ve muhteşem bir kilise yaptırmış ve bütün Arapların yalnız burayı ziyâret etmelerini istemişti.

Fakat Araplar öteden beri senede bir def'a Mekke'ye gelir, Kâbe'yi ziyâret ederlerdi. Âdetlerinden vazgeçmek istememişler. Sana'daki kiliseye bir meyil, teveccüh göstermemişlerdi. Hatta bir gün Kinâne kabilesinden altı adam, kiliseye girmek fırsatını bularak kirletmiş, hakarete bulunmuştu.

Ebrehe durumu inceden inceye tetkik etti. Neticede Arapların en çok ziyâret ettikleri yerin Mekke'de, Kâbe olduğunu öğrendi. Yaptırdığı kilisenin umumi bir ziyâret yeri ve bütün Arabistan'ın din merkezi olmasını temin için, burayı yıkmaya karar verdi. Ve fillerle takviye edilen ordusunu harekete geçirdi.

Filli ordu, uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Mekke'ye yaklaştı. Yolda birçok Araplar da kendisine katılmışlardı. Nihâyet Mekke yakınında bir yerde konakladılar. Ve sağa sola sarkıntılık etme-

ye başladılar. Bu arada Abdülmuttalib'in de iki yüz kadar devesini de alıp götürdüler.

Bunun üzerine Abdülmuttalip, tereddüt etmeksizin Ebrehe'nin karargâhına gitti. Ebrehe'ye Kureyş'in reisi geldiğini ve kendisinin kerim bir kimse olduğunu haber verdiler.

Ebrehe misafirini çok iyi karşıladı. Ve isteğini sordu.

Abdülmuttalip; "Askerin develerimden iki yüzünü gasbettiğini" ve "onların iadesini istiyorum" dedi.

Ebrehe; "Taaccûb ediyorum. Ben dininizin rüknü olan Kâbe'yi yıkmaya geldim. Bunu düşünmüyor, benden onun afvını ricâ etmiyorsun da develerini istiyorsun" dedi.

Abdülmuttalip; "Ben develerin sahibiyim, develerimi istiyorum. Kâbenin sahibi ise başka. O dilerse Kâbe'sini korur, sizi onadan men eder" diye cevap verdi.

Ebrehe emretti, Abdülmuttalib'e develerini iâde ettiler. Alıp Mekke'ye döndü ve Kureyş'i de "Korkmayın! Bu Beyt'in sahibi, onu muhafaza eder" diye teselli etti.

Ebrehe daha önce harbetmek için gelmediğini, maksadının yalnız Kâbe'yi yıkmaktan ibaret olduğunu ilân etmiş olduğu için, Kureyş dağlara çekildi. Ve buradan hadisenin cereyânını seyretmeye başladı.

Ertesi gün Ebrehe, şehre girmeye hazırlandı. Ve ordusuna hareket emri verdi. Görünüşe göre büyük ve mükemmel ordu yürüyecek ve bir mukavemet de görmeyeceği için muhakkak muvaffak olacaktı. Fakat muvaffak olamadı.

Ebrehe'nin Mahmûd adlı bir fili vardı. Onu dâimâ askerinin önünde yürütürdü. Onunla nereye gitse muzaffer olacağına ina-

nırdı. Bu sefer de fili ordusunun önüne kattı. Kâbe'ye doğru yürütmek mümkün olmadı. Hayvanın başını ne tarafa çevirseler yürümüş fakat Mekke'ye çevirdikleri zaman çökmüş, yere yatmıştı.

Bu esnâda Cenâb-ı Hak tarafından birçok kuşlar, (Ebâbil) geldi. Her birinin ağzında ve ayaklarında birer ufak taş vardı. Bunları Ebrehe'nin askerleri üzerine salıverdiler. Ve Ebrehe ölümden kurtulan pek az askeriyle perişan bir hâlde geri dönmek mecburiyetinde kaldı.

Bu sûretle Cenâb-ı Hak, Beytini korudu. Kureyş de büyük bir düşmanın şerrinden kurtuldu. Ve zahmetsizce bir hayli ganimete de sahip oldu.